

de Grunde, hvorpaa de kunne støtte deres Paa-stande. Det Gnefte, hvorom jeg har Tvivl, er, om der ikke selv efter den Sammensætning, som § 2 bestemmer, gives Tilfælde, hvor det var nødvendigt og rigtigt, at der fandt en Recurs Sted. Jeg troer, at det vilde være meget ønskeligt at bringe en Recurs istand, der skulde være overordnet Instants. Jeg har tænkt mig, at det kun skulde være for enkelte specielle Tilfælde, og at det skulde beroe paa Ministeriet, hvoribit der fandtes at være Anledning dertil. Med en saadan Indretning kunde der albrigst see ugrundede Forhalinge ved Sagen. En Opmand erstatter ikke Recursen; thi det er klart, at han ikke kan afgive en selvstændig Dom, men maa slutte sig til en Dom, der er afgiven i selve Commissionen. Dersom der i Commissionen staae 3 mod 3, vil hans Stemme danne den Aede paa en af Siderne og saaledes danne Majoriteten. Det Samme er Tilfældet, naar der kun er 2 af samme Mening, og det er neppe tænkeligt, at et af disse Tilfælde ikke skulde finde Sted. Det er denne Omstændighed der gjør, at hvad der ikke er tilstrækkeligt opløst ved tidligere Forhandlinger, det kan Opmanden ikke tage Hensyn til, fordi det ikke har fundet sit Udtryk i Commissionen.

Indenrigsministeren ad interim: Det første Punkt, som den ærede Rigsdagsmand berørte, forekommer ogsaa mig at fortjene at tages under Overveelse, for at der kan sikres Det til at expropriere for et saadant Jernbane-anlæg, som maatte finde Sted, inden denne Lov traadte i Virksomhed; thi paa anden Maade kan Forholdet efter mit Skjønne ikke ordnes. Hvad Spørgsmaalet om Recurs angaaer, forekommer det mig betænkeligt. Man har jo søgt at gjøre selve Taxationscommissionen saa paalidelig, som man kunde. Hvorledes man igjen skulde søge at indrette en

Overtaxationscommission, har jeg ingen Forestilling om. Ligesaa forekommer det mig lidet ønskeligt, at det blev Indenrigsministeriet overladt at afgjøre, om der skulde finde Recurs Sted eller ikke. Jeg maa nemlig ansee det for lidet ønskeligt, at Administrationen faaer en saadan Myndighed.

M. P. Bruun: Med Hensyn til § 1 maa jeg gjøre opmærksom paa, at jeg nærmest tænkte paa det Tilfælde, at en Jernbane skulde anlægges, efterat Loven var traadt i Kraft; thi i saa Fald vilde det jo være Kongeriget, der maatte expropriere fra Monarchiet. Kommer Sagen til Afgjorelse, inden Loven er traadt i Kraft, vil Kongeriget ved selve Afgjorelsen af Jernbaneloven kunne bestemme, at der skal exproprieres. Men er først Loven kommen ud, og er der expropriert paa Monarchiets Vegne, saa har Kongeriget jo ikke Afgang til at faae expropriert uden ved at expropriere fra Monarchiet. Hvad Recurs angaaer, har jeg nærmest tænkt, at den kun skulde finde Sted i ganske enkelte Tilfælde, hvor der var kommet nye Oplysninger tilstede.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg skjønner ikke rettere, end at naar et Grundstykke er expropriert til Monarchiet, kan Kongeriget ikke komme i Besiddelse af det uden at expropriere paant. Der kunde muligt toges et Forbehold, men saa maa Jernbanelinien jo allerede være given. Jeg tvivler imidlertid ikke paa, at Jernbanesagen vil være fremmet, inden denne Lov kommer ud.

Da Ingen videre ønskede at høre sig, fattedes Sagens Overgang til 2den Behandling under Afstemning, og vedtoges eenstemmigt med 41 Stemmer.